

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia S.A.

Strona pozwana: Alfonso Antonio Lau Mendoza i Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stoi w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko [wyrok Tribunal Supremo (STS) z dnia 18 lutego 2016 r.], zgodnie z którym, mimo tego, że klauzula natychmiastowej wymagalności stanowi nieuczciwy warunek umowy, i mimo że jest to klauzula stanowiąca podstawę wniosku egzekucyjnego, egzekucja z hipoteki nie podlega umorzeniu, ponieważ jej dalsze prowadzenie jest korzystniejsze dla konsumenta, gdyż w przypadku ewentualnej egzekucji wyroku wydanego w postępowaniu rozpoznawczym w trybie art. 1124 kodeksu cywilnego konsumentowi nie przysługiwałyby przywileje procesowe właściwe dla egzekucji z hipoteki, lecz które to stanowisko nie uwzględnia faktu, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem samego Tribunal Supremo wskazany art. 1124 kodeksu cywilnego (ustanowiony dla umów rodzących wzajemne zobowiązania) nie znajduje zastosowania do umowy pożyczki, gdyż jest ona umową realną i jednostronną, która wywołuje skutki prawne dopiero w chwili wydania pieniędzy, i która w związku z tym rodzi zobowiązania po stronie pożyczkobiorcy, a nie pożyczkodawcy (wierzyciela), co oznacza, że gdyby to stanowisko samego Tribunal Supremo zastosować w postępowaniu rozpoznawczym, konsument mógłby uzyskać orzeczenie oddalające roszczenie o rozwiązanie i odszkodowanie i nie można by było utrzymywać, że dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki jest dla niego bardziej korzystne?
- 2) Czy, w przypadku, gdyby dopuszczano możliwość stosowania art. 1124 kodeksu cywilnego do umów pożyczki lub do wszystkich umów kredytu, pozostaje w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko takie jak to opisane, w którym przy ocenie, czy dla konsumenta korzystniejsze jest dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki czy bardziej niekorzystne jest przeprowadzenie postępowania rozpoznawczego na podstawie art. 1124 kodeksu cywilnego, nie bierze się pod uwagę tego, że w tym ostatnim postępowaniu może zostać oddalone roszczenie o rozwiązanie i żądanie odszkodowania, jeżeli sąd stosuje przepis tegoż art. 1124 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym „sąd orzeka rozwiązanie stosunku zobowiązaniowego na wniosek, o ile nie ma uzasadnionych powodów upoważniających go do wyznaczenia terminu”, mając na względzie to, że właśnie w kontekście długoterminowych (20 lub 30 lat) pożyczek i kredytów hipotecznych na zakup mieszkania jest stosunkowo prawdopodobne, że sądy stosują tę podstawę oddalenia pozwu, zwłaszcza gdy faktyczne niespełnienie zobowiązania do zapłaty nie jest bardzo poważne?
- 3) Czy, gdyby uznano, że dla konsumenta bardziej korzystne jest dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki ze skutkami natychmiastowej wykonalności, pozostaje w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko takie jak to opisane, które stosuje zastępczo przepis prawa [art. 693.2 LEC (Ley de Enjuiciamiento Civil, kodeks postępowania cywilnego)] mimo że umowa może nadal istnieć bez klauzuli natychmiastowej wykonalności, i które przypisuje skutki terminu art. 693.2 LEC chociaż nie występuje jego podstawowa przesłanka: istnienie w umowie ważnego i skutecznego uzgodnienia dotyczącego natychmiastowej wykonalności, które zostało właśnie uznane za nieuczciwy warunek umowy, nie były i bezskuteczny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Cobra SpA/Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sprawa C-192/17)

(2017/C 231/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Cobra SpA

Druga strona postępowania: Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 1999/5/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że producent, który stosuje procedurę przewidzianą w akapicie drugim załącznika III, przy występowaniu zharmonizowanych norm, które określają zestaw zasadniczych testów radiowych do wykonania, powinien zwrócić się do jednostki notyfikowanej i w konsekwencji dołączyć do oznakowania CE (poświadczającego zgodność z zasadniczymi wymogami określonymi tą dyrektywą) numer identyfikacyjny tej jednostki notyfikowanej?
- 2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy producent, który po zastosowaniu procedury przewidzianej w akapicie drugim załącznika III, przy występowaniu zharmonizowanych norm określających zestaw zasadniczych testów radiowych do wykonania, zwrócił się jednak z własnej woli do jednostki notyfikowanej o potwierdzenie wykazu wyżej wymienionych testów, powinien dołączyć do oznakowania CE poświadczającego zgodność z zasadniczymi wymogami określonymi w dyrektywie 1999/5/WE numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej?
- 3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy producent, który po zastosowaniu procedury przewidzianej w akapicie drugim załącznika III, przy występowaniu zharmonizowanych norm określających zestaw zasadniczych testów radiowych do wykonania, i po zwróceniu się jednak z własnej woli do jednostki notyfikowanej o potwierdzenie wykazu wyżej wymienionych testów dołączył z własnej woli do produktu numer identyfikacyjny wspomnianej jednostki, powinien umieścić numer identyfikacyjny tej jednostki także na produkcie i jego opakowaniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91, s. 10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Kathrin Meyer/TUIfly GmbH.**

(Sprawa C-196/17)

(2017/C 231/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kathrin Meyer

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? ⁽¹⁾ W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?